

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'

Δραγατσάνιου 4

ΠΑΝ. Γ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Φύλλον 14 - 19

(Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ)

“Εκδόσεις Δεκαπενθήμερος

(Σελ. 141 - 160)

ΑΘΗΝΑΙ

Υπό ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

15 & 31 'Οκ)βρίου

Τηλ. 23.191

π. Βουλευτοῦ

1956

20 'Οκτωβρίου 1956

Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι καθ' ἣν ὥραν συντάσσονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, τὸ ἐγεργθὲν θέμα περὶ τὴν θέσιν τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς, ἔχει ἤδη διευθετηθῇ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον. Θέλομεν δὲ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι χάρις εἰς τὰς τελευταίας Βασιλικὰς πρωτοβουλίας καὶ τὴν σύνεσιν ἣ ὅποια ἐχαρακτήρισεν ὠρισμένως ἀνακοινώσεις ἀρχηγῶν κομμάτων ὡς καὶ τὰ σχετικὰ σχόλια σοβαρᾶς μερίδος τοῦ τύπου —μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερος δυνάμεθα νὰ ἐξάρωμεν τὰ κύρια ἄρθρα τοῦ «Βήματος» καὶ τῆς «Ἐλευθερίας»— τὸ θέμα θὰ διαγραφῇ ὀριστικῶς τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῶν ἐπικαίρων ἀμφισβητήσεων. Διότι ἡ δύναμις τοῦ Θρόνου—τοῦ κεφαλαιώδους αὐτοῦ συντελεστοῦ τῆς Ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως—στηρίζεται πολὺ περισσότερον εἰς τὴν σιωπηλὴν καὶ ὁμόφωνον εὐλάβειαν τῆς κοινῆς γνώμης παρὰ εἰς τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὴν «προστασίαν» τῶν πάσης προελεύσεως ὑποστηρικτῶν καὶ σωτήρων του. Οἰαδήποτε περὶ αὐτὸ συζητήσεις προκαλεῖ σημαντικὴν ζημίαν, δι' ἣ καὶ ὅλως ἐξαιρετικὴ χρειάζεται προσοχή, τόσον ἐκ μέρους οἰουδήποτε ἔρχεται θέσει εἰς στενὴν σχέσιν πρὸς τὸν Θρόνον, ὅσον καὶ ἐκ μέρους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι καλῇ τῇ πίστει καὶ μὲ πλήρες τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης ἐπικρίνουν τὰ τυχόν σημειούμενα ἀτοπήματα. Ἐχει εὐτυχῶς κατακτήσῃ παρ' ἡμῖν τὸ Στέμμα, χάρις εἰς μακρὰς καὶ ἀδιαφιλονικήτους ὑπὲρ τῆς χώρας ὑπηρεσίας καὶ χάρις εἰς τὴν προσωπικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Βασιλικοῦ μας ζεύγους, τόσον στερεὰ ἐν τῇ λαϊκῇ ψυχῇ ἐρείσματα ὥστε ἡ προκύψασα βραχείας διαρκείας ἀναταραχὴ, νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ εὐρύτερους ἀντικτύπους. Καθῆκον ὁμῶς ὅλων τῶν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον μετεχόντων τῆς δημοσίας ζωῆς, εἶναι νὰ συντελέσωσιν ὅπως ἡ παροδικὴ οὕτῃ νέφαισις τοῦ Ἐθνικοῦ ὀρίζοντα παρέλθῃ ἀνεπιστρεπτί καὶ ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διὰ τῆς προσηκούσης χρήσεως τῶν ὑφισταμένων δυνατοτήτων ἐκκαθαρισθῇ ἐν πνεύματι ἀληθοῦς ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ πλήρους συναισθήσεως εὐθυνῶν ἡ κατάστασις ἀπὸ τῶς ὑφισταμένας τυχόν ἀκόμῃ κρισιμότητος καὶ ἀμφισβητήσεως. Διότι ἂν τῶντι ἀληθεύῃ ὅτι ἡ προκύψασα τελευταίως ἀναταραχὴ, ἐμπλέκεται στενώτατα πρὸς τὸ πολιτικὸν πρόβλημα τοῦ ὑπάρχοντος σήμερον κυβερνητικοῦ σχήματος, καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν

προωθήθη ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀληθές ὅτι τοιαύτης φύσεως λεπτὰ θέματα δὲν προωθοῦνται πρὸς τὴν πρέπουσαν λύσιν διὰ τῆς ἀναγωγῆς τῶν εἰς γενικώτερα συνταγματικὰ ζητήματα, οὔτε τῆς δημοσιεύσεως «ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν» πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον διὰ τῆς προβολῆς κινδύνου «τῆς πολιτειακῆς σταθερότητος» τῆς χώρας. Ἡ ὑπὲρ πᾶν μέτρον δραματοποίησις ὑπαρχουσῶν κρισιμοτήτων, προκαλεῖ ἀσκόπως ἐπικινδύνους συγκινήσεις καὶ δημιουργεῖ δευτερογενεῖς ἀφορμὰς ἐντάσεως, ἀκόμη ἴσως πλέον ἐπικινδύνους ἀπὸ τὰς ἀρχικάς. Ἡ πείρα τῆς ζωῆς ἔχει ὅμως ἐπαρκῶς διδάξῃ ὅσους τοῦλάχιστον θέλουσι νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν διδασμάτων τῆς, ὅτι τὰ μεγάλα μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ὁμάδων χάσματα δημιουργοῦνται πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ θεμελιώδεις δογματικὰς διαφορὰς ἀπὸ τὰς ἀπροσεξίας, τὸ ἀψυχολόγητον καὶ ἄκαίρον τῶν ἐκφράσεων καὶ τῶν ἐκατέρωθεν βιαιῶν αὐθορμητισμῶν.

Ἡ ἀνακίνησις, πλέον συγκεκριμένως, καὶ ἡ συστηματικὴ ὑπὸ ὠρισμένων πολιτικῶν ἡγετῶν προβολὴ τοῦ ζητήματος τοῦ τρόπου σχηματισμοῦ τοῦ σημερινοῦ κυβερνητικοῦ σχήματος, ὑπὸ τὴν μορφήν ἀτόπου «παρεμβάσεως τοῦ Στέμματος», ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ὅταν τὸ πρῶτον ἐτέθη τὸ θέμα ἀπὸ τῆς γενικωτέρας ταύτης πλευρᾶς, συζητουμένων τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως τῆς 6ης Ὀκτωβρίου, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς δὲν ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας νὰ διευκρινίσῃ πλήρως τὸ θέμα τόσον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς ἀληθιότητος τῶν γεγονότων ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς συνταγματικῆς του πλευρᾶς. Ἡ σιωπὴ τοῦ ἐναντι τῶν σχετικῶν αἰτιάσεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀφήκεν ἀκάλυπτον καὶ ἐαυτὸν καὶ τὸ Στέμμα. Καὶ δὲν εἶναι περίεργον ὅτι τώρα, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τελευταίως συνέβησαν, τὸ θέμα τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Κυβερνήσεως του τίθεται ἐκ τῶν πραγμάτων εἰς τὸ κέντρον τῆς ὅλης καταστάσεως.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διευκρινισθῇ κάπως περισσότερο.

Αἱ «παρεμβάσεις» τοῦ Στέμματος εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας δὲν δύνανται ἐν πρώτοις νὰ κριθῶσι καὶ ἐπικριθῶσι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀφισταμένων συνταγματικῶν ἀρχῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περιστάσεων, τῶν αἰτίων δι' ἃς διενεργοῦνται καὶ πρὸ παντὸς τῶν πολιτικῶν ἀποτελεσμάτων εἰς τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν. Τὸ Σύνταγμα δέχεται ἢ καὶ ἐπιτάσσει τὰς «παρεμβάσεις» ταύτας ἐντὸς ὠρισμένων πλαισίων καὶ ὑπὸ ὠρισμένης περιστάσεως. Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν περίοδον τῆς διαμορφώσεως τῶν συνταγματικῶν μας κανόνων ἀπὸ τοῦ 1870 καὶ ἐπέκεινα, συχνὰ τὸ Στέμμα ἐπεκρίθη τόσον διὰ τὰς «παρεμβάσεις» του ὅσον καὶ διὰ τὰς «μὴ παρεμβάσεις» του. Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται ἐξ ὧν ἐμελέτησαν τὴν ἱστορίαν τῆς συνταγματικῆς μας ἐξελιξέως τὰ πύρινα ἄρθρα τοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν «Ν. Ἡμέραν» ὅπου ὁ διαπρεπέστατος ἐκεῖνος Ἕλλην παρόρμα τὸν Βασιλέα εἰς ἐνεργὸν παρέμβασιν πρὸς ἀποκάθαρσιν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βίου;

Ποῖος δὲν ἐσταμάτησε πρὸ τῶν αὐστηρῶν σχολίων τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 10ης Ἀπριλίου 1885 ὅταν μετὰ τὴν ἐκλογικὴν ἦταν τοῦ Τρικούπη ἔγραφε: «Ἐὰν ἡ Βασιλεῖα περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκεπτετο ἢ περὶ σωτηρίας τοῦ τόπου, ὧφει νὰ δώσῃ αὐτῷ (τῷ Τρικούπῃ) καὶ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ διάλυσιν. Οὕτω μορφοῦνται τὰ μεγάλα κράτη, οὕτω ἐπιδιώκονται σκοποὶ μεγάλοι, οὕτω μεταβάλλονται πολιτικὰ συστήματα καὶ ἐγκαινιάζονται νέα». Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὸ «Ἀστυ» τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1843 ὅταν ἔγραφε: «Ὅταν τὸ Στέμμα παραμένει ἀπαθὴς θεατὴς τῶν παρεκτροπῶν τούτων μεθοῦντος κόμματος, εἶναι πρόδηλον ὅτι θὰ γεννηθῶσι μύρια ἄτοπα... Δέον ὅθεν ὅταν ἐν κόμμα ἐρχόμενον εἰς τὴν ἀρχὴν διακηρύττῃ ὅτι ὡς πρόγραμμα ἔχει νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν ὅ,τι ἔπραξαν οἱ προκάτοχοί του, τὸ Στέμμα νὰ ἐπεμβαίῃ ὅπως ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἐπὶ γνῶσιν τοῦ καθήκοντός του, τὸν οὕτω παρεκτρεπόμενον.»

Καὶ ὁ Τρικούπης ὁ θεμελιωτὴς τῆς «δεδηλωμένης», μήπως δὲν εἶπε κατὰ τὸν περίφημον προεκλογικὸν λόγον του τῆς 27ης Ἀπριλίου 1892 τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα:

«Ἡ Βασιλεῖα δὲν ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐν τῷ Κράτει ἵνα διοικῇ, δὲν ἐτάχθη ἐν αὐτῷ ἵνα κυβερνᾷ, ἐτάχθη ὅμως ἐν τῷ κράτει ἵνα ἐποπτεύῃ τοὺς διοικοῦντας καὶ τοὺς κυβερνῶντας. Καὶ ὅταν τοὺς διοικοῦντας καὶ κυβερνῶντας εὕρισκῃ παραγνῶρίζοντας τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, ὅταν εὕρισκῃ παραγνῶρίζουσιν τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς τὴν Βουλὴν, ὅταν τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους εὕρισκῃ ἀθετοῦντας τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ἐδόθη αὐτοῖς ἡ ἐντολή, προβαίνει εἰς τὸ μέσον καὶ καλεῖ τὸν λαὸν ἵνα αὐτὸς λύσῃ τὰ ἐκ τοῦ ἐκρύθμου τῆς καταστάσεως γεννόμενα ζητήματα».

Καὶ τελευταίως ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων κ. Γεώργιος Παπανδρέου ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 27ην Αὐγούστου 1952 ἔθετεν — ὀρθότατα — ἐν πρόσθετον ἀξίωμα δικαιολογῶν δι' ἄλλην περίπτωσιν, μίαν παρέμβασιν τοῦ Στέμματος, ἄξιον πάσης προσοχῆς. Θέτων τὴν ἀρχὴν «τῆς ἐθνικῆς πλειονοψηφίας» κατὰ τὴν «μετακομμουνιστικὴν» περίοδον, κατέληγε λέγων ὅτι ὅταν μία κυβέρνησις «στηρίζεται εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. — εἴτε εἰς τὴν θετικὴν ψήφον του εἴτε εἰς τὴν συμπαιγνίαν τῆς ἀπουσίας τῶν βουλευτῶν ἀπὸ τὴν Βουλὴν — τότε ἡ Κυβέρνησις καθίσταται ἐθνικῶς ὑποπτος καὶ ἀποτελεῖ καθήκον τοῦ Βασιλέως νὰ τὴν ἀποπέμψῃ».

Δὲν εἶναι ἐπομένως αὐτὸ τοῦτο τὸ συνταγματικὸν δικαίωμα τοῦ Στέμματος ὅπως παρεμβαίῃ, τὸ τελοῦν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἀλλ' οἱ ὅροι τῆς ἐνασκήσεώς του. Οἱ θιγόμενοι ἐκ τῶν παρεμβάσεων αὐτῶν, ἡμφισβητοῦν ἐννοεῖται τὴν συνταγματικότητά των. Τὸ Στέμμα ἀφ' ἐτέρου ἐν ἐπιγνώσει τῶν κινδύνων οὓς τοιαῦται παρεμβάσεις συνεπήγοντο, ἀπέφυγε νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν εἰμὴ εἰς περιπτώσεις διὰ τὰς ὁποίας ἐπίστευεν ὅτι τῶντι καίρια ἐθνικὰ ζητήματα διεκυβεύοντο.

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

11886

Ἐπὶ τῇ βάσει ὧν αὐτῶν καὶ πολλῶν ἄλλων περιστατικῶν καὶ ἀντιλήψεων διεμορφώθη σὺν τῷ χρόνῳ συνταγματικῶς ἡ θέσις τοῦ Στέμματος ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ μας πολιτεύματι οὐχὶ ὡς ἀπλοῦ διεκπεραιωτοῦ τῶν τύπων τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐξουσίας καὶ ὡς συμβόλου, ἀψύχου τῆς Ἐθνικῆς ἐνδόξης ἄλλ' ὡς ἐνεργοῦ πολιτειακοῦ παράγοντος ἀσκοῦντος - ἐντὸς τῶν καθιερωμένων ὁρίων τῆς συνταγματικῆς τάξεως βεβαίως - τὴν ἀποστολὴν του ὡς «*ρυθμιστοῦ*» τοῦ πολιτεύματος. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς ἀποστολῆς του τὸ Στέμμα διεφώνει πρὸς τὴν κυβέρνησιν του τὴν 12 Ἰουλίου 1872 διὰ τὸ ζήτημα «*τῶν ἐκβολάδων*» καὶ ἐκάλει εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸν Ε. Δεληγεώργην, ἐλαχίστους διαθέτοντα τότε ἐν τῇ Βουλῇ ὁπαδούς. Ἐκάλει τῷ 1875 τὸν Χ. Τρικούπην ἀρχηγὸν μικροῦ κόμματος ἐν τῇ Βουλῇ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν. Ἐπαυε τῷ 1892 τὴν ἐπὶ τῆς πλειονοψηφίας τῆς Βουλῆς στηριζομένην κυβέρνησιν τοῦ Θ. Δεληγιάννη. Ἐκάλει διὰ τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως τὸν Γ. Θεοτόκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τρικούπην, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τοῦ κόμματος ὑποστηριζομένου Σ. Δραγούμη. Ἐκάλει εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸν Ε. Βενιζέλον τῷ 1909 καὶ τοῦ ἀνέθετε ἔπειτα τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς κ.δ.κ. Καὶ αἱ «*παρεμβάσεις*» αὐταὶ τοῦ Στέμματος, ἐτύγχανον κατὰ κανόνα ὄχι μόνον τῆς τυπικῆς ἐγκρίσεως τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐκ τῶν πραγμάτων δικαιοσέως - τοῦ τελικοῦ καὶ πραγματικοῦ τούτου κριτοῦ τῆς δημοσίας ζωῆς!

Αὐτὴ εἶναι ἡ *πραγματικὴ* ἐν προκειμένῳ συνταγματικὴ τάξις, ἄμεσος ἀπόρροια τῆς βασιλικῆς λειτουργίας ἐν τῷ συνταγματικῷ πολιτεύματι ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας (ἄρ. 32 - 35 τοῦ Συντάγματος), ὡς παράγοντος τῆς νομοθετικῆς (ἄρ. 36) ὡς «*ρυθμιστοῦ*» τέλος τοῦ πολιτεύματος (ἄρθρα 31 καὶ 37).

Τὸ θέμα ἐπομένως δὲν δύναται σήμερον νὰ τεθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀξιωματῶν τοῦ συνταγματικοῦ μας βίου. Οὔτε τίθεται μάλιστα κατ' οὐσίαν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἀφοῦ πλείστα ὅσα παραδείγματα ἐν τῷ παρελθόντι ἔχομεν ὅπου ἡγέται πολιτικῶν κομμάτων ἡμφιοβήτησαν τὴν ἔννοιαν ταύτην τῶν βασιλικῶν προνομίων - ὅσας αὐτὴ ἔθιγεν ἢ ἐδυσχέρανε τὰς πολιτικὰς τῶν ἐπιδιώξεις - τὰς συνίστων ὅμως καὶ τὰς ἐπεκαλοῦντο - ὅσας δι' αὐτῶν τὰς ἐξυπηρετεῖ.

Τὸ θέμα τίθεται μόνον ὡς πρὸς τὰς περιστάσεις ὑφ' ἃς ἀσκοῦνται αἱ βασιλικαὶ αὐταὶ λειτουργίαι, τὰ αἵτια τὰ ὁποῖα τὰς προκαλοῦν καὶ πρὸ πάντων τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα συνεπάγονται. Διότι ἡ χρῆσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀνευθύνου ἀρχοντος ἐξέρχεται κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς τῶν πλαισίων ὅπου ἡ ὑπουργικὴ εὐθὺνὴ τὸν καλύπτει ἐν τοῖς πράγμασι, καὶ ἀφίνουσιν ἐκθετον τὸ Στέμμα, παρ' ὅλην τὴν τυπικὴν τακτοποίησιν του διὰ τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, εἰς ἀντικτύπους πολιτικούς καὶ ψυχολογικούς ἀξίους ἰδιαίτερας προσοχῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν δὲν γίνεται - οὐδὲ πρέπει νὰ γίνεται - εἰμὴ ἐν ὅψει σοβαρωτάτων πολιτικῶν περιστατικῶν καὶ κατὰ τρόπον καὶ χρόνον ἀρμόζοντα ὥστε ἢ ἐκ τῆς ἐνασκήσεως αὐτῶν

ἀναπότρεπτος φθορὰ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέρα καὶ παροδική. Μόνον ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου εἶναι δυνατόν νὰ προκύψῃ θέμα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ οὔτινες διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον κατεδικάσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Στέμματος τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον καὶ χειμῶνα θὰ εὐρίσκοντο ἐπὶ πολλῷ στερεωτέρου ἐδάφους ἐὰν συνεκράτουν τὰς ἐπικρίσεις τῶν εἰς τὰ πλαίσια ταῦτα τῆς σκοπιμότητος τῆς ἀναληφθείσης πρωτοβουλίας, χωρὶς νὰ τὰ προεκτείνουν ἐπὶ θεμάτων ἀρχῆς, ἀληθῶς ἀπαραδέκτου.

Τούτων, οὖτως ἐχόντων πρέπει, ἐν πάσῃ ἀντικειμενικότητι νὰ διαπιστωθῇ ὅτι ἀσχέτως τῶν αἰτίων ἅτινα ὑπηγόρευσαν καὶ τῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς συνετελέσθη ἡ συγκρότησις τοῦ σημερινοῦ κυβερνητικοῦ σχήματος αἱ πολιτικαὶ συνέπειαι αὐτοῦ ἐδημιούργησαν νέα θέματα ἀξία τῆς μεγαλυτέρας προσοχῆς. Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰλικρινῶς πιστεύει ὅτι ὁ τρόπος καθ' ὃν διεμορφώθη ὁ νέος ἐκλογικὸς νόμος καὶ δι-εξήχθησαν αἱ ἐκλογαὶ ἐζημίωσαν αὐτὸν σημαντικῶς. Τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ ἤδη ἀνωμαλίαν. Μία πανηγυρικὴ ἐπιτυχία τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου θὰ εἶχεν παρὰ ταῦτα σαρώσῃ ὅλας αὐτάς τὰς ἐπιφυλάξεις, τὰς δικαίας ἢ ἀδίκους μεμψιμοιρίας καὶ τὴν ὑπόνοιαν τῆς «*εὐνοίας*» ὑπὲρ τῶν τυχόντων αὐτῆς, καὶ θὰ εἶχεν ἀποτελέσῃ τὴν ἱστορικὴν δικαίωσιν τῆς κυβερνητικῆς μεταβολῆς τῆς 6ης Ὀκτωβρίου. Οὐδεὶς ὅμως σήμερον δύναται πεποιθότως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι πράγματι τοιοῦτον τι συνέβη. Δι' ὃ καὶ τὸ θέμα τῶν πολιτικῶν συνεπειῶν ἐκ τῆς συγκροτήσεως τοῦ κυβερνητικοῦ σχήματος τῆς 6ης Ὀκτωβρίου ἀνακύπτει ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἡ ἐπιτυχὴς ἐπίλυσις αὐτοῦ ἀνάγεται τόσον εἰς τὰς πρωτοβουλίας τοῦ ἰδίου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου — τοῦ ἀντικυβερνητικοῦ καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ — ὅσον καὶ τὰς ἐνδεχομένας πρωτοβουλίας τοῦ Στέμματος. Ὁ πολιτικὸς κόσμος δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐμπιστευθῇ ἀπολύτως τὴν συνέσιν καὶ τὰς ἀπολύτως εἰλικρινεῖς πρὸς ὅλα τὰ κόμματα διαθέσεις αὐτοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἔδαφος ἀντιδικίας ἐν προκειμένῳ. Ὑπάρχει τὸ ὑναντίον ἀνάγκη ἀνυστεροβόλου καὶ δημιουργικῆς συνεργασίας, ἡ ὁποία ἐν τῇ πράξει δὲν συντελεῖται οὔτε ὑποβοηθεῖται διὰ δημοσίων ἐπικλήσεων ἢ ἀπειλῶν. Ὁ Βασιλεὺς ἔχει δόσιν ἐμπράκτους ἀποδείξεις τῆς γενναιοτήτος καὶ τῆς πραγματικῆς πατριωτικῆς αὐταπαρνήσεως μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζει τοιαῦτα θέματα. Χρειάζεται ὅμως ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐμπνέει πραγματικὴ συνείδησις εὐθύνων εὐρεθῶσι συμπαράσταται Του εἰς οἰονδήποτε χειρισμὸν τῆς καταστάσεως ἥθελε κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ προέλθῃ. Ταῦτα ἐπιτάσσει περισσότερον παρὰ ποτὲ ἡ σοβαρότης τῶν ἐσωτερικῶν ἀντικτύπων πάσης σχετικῆς πρωτοβουλίας ὅσον καὶ ἡ συγκυρία τῆς προσεχοῦς συνόδου τοῦ Ο.Η.Ε. ἣτις πρέπει ἀπαιτήτως νὰ εὕρῃ τὴν Ἑλλάδα παρασκευασμένην πολιτικῶς ὅπως ἀντιμετωπίσῃ κατὰ τὸν δέοντα τρόπον τὰ σοβαρώτερα ἔθνη προβλήματα. Τοῦτο ἐπαρκῶς καὶ ἀπὸ μακροῦ ἔχομεν ἤδη τονίσῃ. Αἱ τελευταῖαι περὶ τὸ Κυπριακὸν ἐξελίξεις καὶ δὴ ἡ προκήρυξις Διγενῆ, πιστοποιοῦν κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον πόσον θὰ ἦτο ἐν τῷ συμφέροντι ὧν ἐάν εἴχομεν ἐγκαίρως εἰσακουσθῇ.

Π. ΠΙΠΙΝΕΔΗΣ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΔΗ- ΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ο καταστατικός χάρτης των δημοσίων υπαλλήλων απαγορεύει την συμμετοχή των εις απεργίαν. Και είναι η αρχή αυτή άμεσος άπόρροια της ιδιότητος του υπαλλήλου ως όργάνου του κράτους και της περιόπτου θέσεως την οποίαν πρέπει να κατέχη έν τη πολιτεία. Ο άνθρωπος ό όποιος άποφασίζει επί της τύχης των συμπολιτών του, ό όποιος ένσαρκώνει τό κράτος, τά συμφέροντα και τά ιδανικά του, δέν ήμπορεί να είναι άπλοός εργολήπτης και έχει άντιστοιχώς δικαίωμα εις ιδιαιτέρως περίοπτον θέσιν έν τη πολιτεία, (ως δημόσιος λειτουργός και όχι υπάλληλος). Τό ότι τό Κράτος ούδέποτε τοῦ έδωκε την θέσιν αυτήν, συγχρόνως όμως και ούδέποτε έφήρμοσε κυρώσεις κατά άπεργών δημοσίων υπαλλήλων, διαγράφει τόν φαύλον κύκλον της αυτοδικίας και της παρανομίας έν τῷ όποιῳ κινείται τό δημοσιο-υπαλληλικόν ζήτημα άπό έτών με άποτέλεσμα τό τραγικόν άδιέξοδον εις τό όποίον έφθάσαμεν.

Τοιοῦτα άδιέξοδα δέν λύνονται βεβαίως δι' άπεργίαν αί όποίαι και υπό της καλυτέρας διά τούς άπεργούς συνθήκας δέν δύνανται να καταλήξουν εις άλλο τι ή να άποσπάσουν όλίγα άκόμη ύπέρ αὐτῶν ψυχία. Μόνον ζημία διά την χώραν δύναται έξ αὐτῶν να προέλθῃ. Τό δραματικόν στοιχείον της υποθέσεως αὐτής συνίσταται άτυχώς εις τό ότι όλοι καταλήγουν να έχουν και δικαίον και άδικον. Οί υπάλληλοι δέν δύνανται να άγνοούν ότι σημαντική αύξησις - τῶντι άπαραίτητος-τοῦ μισθολογίου σημαίνει άνατροπήν της οικονομικής σταθερότητος της χώρας. Τό Κράτος δέν δύναται έξ άλλου να μη άντιλαμβάτεται ότι με υπαλλήλους λιμοκτονοῦντας δέν δύναται να όρθοπηδήσῃ, 'Αλλ' εκείνο τό όποίον καθιστά την θέσιν του ήθικῶς τελείως άπαράδεκτον είναι ότι καθ' ήν ὥραν διαμαρτύρεται - και δικαίως - ότι ό προϋπολογισμός δέν άντέχει, δημιουργεί άνα πάσαν στιγμήν νέας θέσεις και ύπηρεσίας - σὺν τοῖς άλλοις και την θέσιν τοῦ «εἰδικοῦ συμβούλου» διά τούς ξένους ὀργανισμούς, έν τῷ 'Υπουργείῳ 'Εξωτερικῶν

περί της όποιας γράφομεν εις άλλην θέσιν 'Υποβιβάζει τά ὄρια ήλικίας, διευκολύνει πάσης φύσεως προώρους έξόδους, άνέχεται την πολυθεσίαν εις άνωτάτας θέσεις, χρησιμοποιεῖ δι' αὐτάς συνταξιούχους ή άποτάκτους, δημιουργεῖ διά της συμμετοχῆς εις συμβούλια τάξιν πεντακοσιομεδήμων δημοσίων υπαλλήλων άφίνει πάσης ύφης τμηματάρχισκον να χρησιμοποιή τῶν κρατικῶν αυτοκίνητον σπαταλᾷ έκτομμύρια διά διαφημιστικά τῶν 'Υπουργῶν εις κινηματογραφικά ταινίας, και βομβαρδίζει καθημερινῶς την ύφήλιον με πάσης φύσεως τουριστικές άποστολάς άπορροφούσας δεκάδας χιλιάδων δολλαρίων.

Από τό σύμπλεγμα αὐτό των άντινομῶν μόνον μία μεγάλη μεταρρύθμισις άναδιαρθρώσεως ύπηρεσιῶν διά της περικυπῆς έκοντοντάδων περιττῶν θέσεων και της περιστολῆς επικαλύψεων άρμοδιότητων, έν συνδυασμῷ πρὸς αὐστηράν περισυλλογήν εις τά λοιπά έξοδα κινήσεως της ύπηρεσίας - άσκοποῖ μεταθέσεις, άποστολαί, διπλομισθοί κ.λ. - δύναται να άπολυτρώσῃ την χώραν. Δέν χρειάζεται να όνειροπολή κανείς διά να τό έλπίσῃ. "Ολοι ένθυμοῦνται ότι τά τελευταία πρὸ τοῦ πολέμου έτη ή 'Ελλάς έπλήρωνε 2 1/2 δισ. δραχ. διά την ύπηρεσίαν των χρεῶν της, ύφιστατο μόνη ὅλας τάς δαπάνας τοῦ έξοπλισμοῦ της, και ὅμως έπλήρωνε κατά τρόπον ίκανοποιητικόν τούς υπαλλήλους της. Δέν εἶναι μακράν ήμῶν ή έποχή τοῦ 1938 ὅπως και δέν απέχει ήμῶν πολὺ ή έποχή τοῦ 1911 - 12. Κάτι άλλο λείπει. Και αὐτό ή 'Ελλάς θά εὕρῃ κάποτε και πάλιν.

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟ- ΣΜΟΝ ΤΩΝ ΔΟΥΛΟΦΩΝ

Η μεγάλη κρίσις τοῦ Σουέζ, άπέσπασεν έν μέγα μέρος της προσοχῆς από τά ὅσα συμβαίνουν εις την 'Ανατολικήν Εὐρώπην χωρίς ὅμως τοῦτο να δικαιολογήσῃ την άποψιν ότι τά τελευταία ταῦτα έπαυσαν να άποτελοῦν τό πρωταρχικόν θέμα της διεθνούς καταστάσεως. 'Εάν τῶντι εἶναι αληθές ότι εις την υπόθεσιν της έθνοποιήσεως της διώρυγος εὐρηται επί τάπητος κάτι πολὺ περισσότερον από οικονομικά συμφέροντα, αὐτό τοῦτο δηλαδή τό κύρος τοῦ Δυτικοῦ συγκροτήματος έν Μέση 'Ανατολή, εις την 'Ανατολικήν Εὐρώπην

άντιθέτως διεξάγεται άγών επιρροῆς από την έκβασιν τοῦ όποιου θά λάβῃ την τελικήν της μορφήν ή ίσορροπία δυνάμεων μεταξύ Δύσεως και 'Ανατολῆς. Χωρίς βεβαίως ή «άποσταλινοποίησις» των δορυφόρων να σημαίνῃ άναγκαστικήν έπάνοδον εις τόν δημοκρατικόν βλον ή επικράτησιν της δυτικῆς επιρροῆς, άνοίγει άσφαλῶς τόν δρόμον πρὸς μίαν σχετικήν άνεξαρτοποίησιν αὐτῶν, ή όποία εάν ὀλοκληρωτο θά μετέτρεπεν ἄρδην τά πράγματα. 'Η μέχρι τοῦδε πρόοδος της άπέδειξε πάντως ότι παρά μίαν δεκαετίαν κομμουνιστικοῦ ζυγοῦ άσφαλῶς δέ έν πολλοῖς έξ αἰτίας αὐτοῦ εξακολουθοῦν να ύφίστανται και να δροῦν εις τά σπλάχνα της κοινωνίας και αὐτῶν των κατά χώρας κομμουνιστικῶν κομμάτων αἱ δυνάμεις της έλευθερίας αἰτινες πάντοτε άργά ή γρήγορα εἶχον την τελευταίαν λέξιν διά την τύχην των λαῶν. 'Η φυσική έφεκτικότης έναντι των ὅσων συμβαίνουν και λέγονται εις τόν κομμουνιστικόν κόσμον δέν πρέπει να ὀδηγῇ εις υποτίμησιν της σημασίας των τελευταίως δραματιζομένων. 'Από τάς περαιτέρω εξέλιξεις των τάσεων αὐτῶν, πάντως, —όσονδήποτε δυσδιάκριτοι και έπισφαλεῖς και ἄν φαίνωνται— θά έξαρτηθῇ ή αληθινή άποκατάστασις της ειρήνης έν Εὐρώπῃ. 'Η μάχη άκόμη δέν έκρίθη και οἱ ήγούμενοι τοῦ κόσμου, θά πρέπει πάντοτε να εἶναι προετοιμασμένοι διά δυσάρεστους ύποτροπιάς. 'Αλλ' ή επικράτησις των Τιτοϊστικῶν τάσεων, τῶσόν κατά τάς συζητήσεις της Κριμαίας ὅσόν και τάς τελευταίας μεταβολάς έν Οὐγγαρία και Πολωνία, άποτελοῦν γεγονότα τά όποια μετ' άνακουφίσεως άποδέχονται και οἱ πλέον δύσπιστοι και επιφυλακτικοί παρατηρηταί. Μεταξύ αὐτῶν ιδιαιτέρως σημειοῦμεν την αληθῶς ιστορικὴν άγόρευσιν τοῦ δικηγόρου υπερασπίσεως εις την δίκην τοῦ Πόζναν Κου Χεϋμόφσκι.

'Αποτελεῖ έν από τά κείμενα τά όποια συνθέτουν αὐτά καθ' εαυτά μίαν σελίδα ιστορίας. «'Εάν σήμερον —εἶπε μεταξὺ άλλων— αὐτοῖ οἱ δικαζόμενοι νέοι δέν άναγνωρίζουν καμμίαν έξουσίαν, οὔτε τοῦ κράτους, οὔτε των γονέων, οὔτε των σχολείων, οὔτε της 'Εκκλησίας, ποῖος παίει διά τοῦτο; Ποῖον υποτίθεται ότι πρέπει να σέβωνται; Βεβαίως όχι την

παροῦσαν γενεάν ή όποία μᾶς έφεθεν εις τόν φασισμόν και τά στρατόπεδα συγκεντρώσεων. 'Ο,τι τούς έχρειάζετο ήτο μόρφωσις και ήθικαί αξίαι, άλλ' αὐταί δέν επιβάλλονται με άστυνομικάς μεθόδους, αλλά μόνον με παραδείγματα. Και ποῖα παραδείγματα τούς έδωκαμεν κατά τά τελευταία δέκα έτη; Σήμερον ὅμως ὅλοι μας συμφωνοῦμεν ὡς πρὸς τά λάθη τοῦ παρελθόντος».

Τό ότι τοιοῦτοι λόγοι κατώρθωσαν να άκουσθῶσιν ένώπιον δικαστηρίου δορυφόρου χώρας, ότι ἔσχον μάλιστα τοιαύτην ἀπήχησιν ὥστε αἱ επιβληθεῖσαι ποιναι να εἶναι εκπληκτικῶς επεικεῖς και τό ότι κατά γενικήν ὁμολογίαν των παρασταθέντων άναποκρῶν ή δίκη ὑπῆρξε πράγματι έλευθερία, καταδεικνύουν την έκτασιν την όποιαν έκάλυψεν έν τη πράξει ή «άποσταλινοποίησις» έν Πολωνία. Δικαιολογοῦν δέ πλήρως τά ὅσα έγραψεν περί της δίκης ὁ άναποκριτής των TIMES ότι δηλαδή «τό πείραμα έλευθερίαν δικῶν, ἴσως ήνοιξε νέαν έποχήν έν Πολωνία, και δέν συνετελέσθη χωρίς ένοχλήσεις διά τούς έν τη έξουσία». 'Ο σπόρος της έλευθερίας τόν όποῖον [καθημερινῶς σπείρει τόσον ή έκ Δυσμῶν διαφώτισις, ὅσόν, και κυρίως, ή πικρά γεῦσις των κομμουνιστικῶν αγαθῶν, ήρχισε να προβάλλῃ τούς πρώτους βλαστούς του. Και από αὐτούς πρὸ παντός θά κριθῇ τό μέλλον της Εὐρώπης.

Υ. Γ. Εἶχαν γραφῇ αἱ γραμμαὶ αὐταί ὅταν έγνώσθησαν τά τελευταία γεγονότα της Πολωνίας. 'Η έξ αὐτῶν πιστοποίησις των άνωτέρω διατυπωμένων σχολίων εἶναι προφανής.

ΑΥΞΑΝΕΙ Η ΦΟΡΟΛΟ- ΓΙΚΗ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΙΣ

Ὡς έκ της επίδράσεως την όποιαν ή φορολογική επιβάρυνσις άσκει επί τοῦ ὕψους των ιδιωτικῶν άποταμιεύσεων και της έν γένει άναπτύξεως της οικονομίας, αὕτη εις χώραν μικροῦ έθνικοῦ εισοδήματος, ὡς ή 'Ελλάς, εἶναι βαρυτάτη. 'Εάν δέν κατορθώωμεν να την υποστείλωμεν πρέπει τοῦλάχιστον ν' άποφευγῇται πάση δυνάμει ή περαιτέρω άνοδος της. 'Ατυχῶς, κατά τά τελευταία έτη τοῦτο δέν έπιτυγχάνεται, εφ' ὅσον διαπιστοῦται ήδη ότι από της ὀ.

σεως εἰς ἐμπιστευτικὸν ὑπόμνημά του! Ἄς ἀρκεσθῶμεν λοιπὸν εἰς ἓν βραχύτατον ἀπάνθισμα τῶν διατάξεων μὲ τὰς ὁποίας οἱ συντάκται τοῦ νομοσχεδίου ὁραματίσθησαν τὴν ἐξυγιάνσιν καὶ ἀναμόρφωσιν τοῦ διπλωματικοῦ κλάδου καὶ ἔσπευσαν μάλιστα πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐξουσιοδοτήσεως, ὀλίγας μόλις ἡμέρας πρὸ τῆς νέας συνόδου τῆς Βουλῆς—καὶ τοῦ Ο.Η.Ε. ! — ὥς διὰ τὰ προλάβουν μίαν ἐπαπειλουμένην ἐθνικὴν συμφορὰν..... Τὸ ἀρθρ. 9 παρ. 3 π. χ. τὸ ὁποῖον ὁρίζει—διὰ τὰ δύο μόνον προσεχῆ ἔτη—τὸ 35ον ἔτος ἀντὶ τοῦ 30οῦ διὰ τὴν πρόσληψιν νέων ἀκολούθων. Τὸ ἀρθρ. 9 παρ. 2 διὰ τοῦ ὁποίου ἐντὸς τῶν 6 προσεχῶν μηνῶν διακαίονται προβιβασμοὺ εἰς πληρεξουσίους ὑπουργοὺς οἱ σύμβουλοι πρεσβείας μετὰ τετραετὴ ἀντὶ τῆς ἑξαετοῦς ὑπηρεσίας. Τὸ ἀρθρ. 3 τὸ ὁποῖον αὐξάνει τὰς θέσεις ἐκάστου πρεσβευτικοῦ βαθμοῦ κατὰ τὰς ἐνδεχομένας κενὰς θέσεις τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου, τὸ ἀρθρὸν 5 τὸ ὁποῖον μειώνει τὰ ὅρια ἡλικίας ὠρισμένων πρεσβευτικῶν βαθμῶν, τὸ ἀρθρὸν 5, τέλος τοῦ ἀδελφοῦ νομοσχεδίου περὶ «συστάσεως πρεσβειῶν ἐν Τύνιδι καὶ Μαρόκῳ, ὅπου ἀλεξιπτωτιστὶ παρεμβάλλεται «φωτογραφικὴ» διάταξις καθιστῶσα δυνατόν τὸν ἐπαναδιορισμὸν ὡς «εἰδικοῦ συμβούλου»—ὥς εἰς τὴν μὴ ὑπῆρχον ἄλλοι ἤδη ἐν τῷ κλάδῳ ἀρμόδιοι,—ὑπαλλήλου παυθέντος πρὸ δεκαετίας, διότι διεθυνῶν πρεσβείαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶχεν ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ διεθνοῦς ὁργανισμοῦ ὅπως μεταπηδήσῃ ἐν αὐτῷ κ.λ.π. κ.λ.π. Βεβαίως ὅλαι αὗται αἱ ἐπείγουσαι μεταρρυθμίσεις ἔχουν ἐν τῷ κοινῷ ἐξυγιαντικὸν βᾶθρον : Τὴν τάσιν τῶν νεωτέρων νὰ «φάγωσι» τοὺς παλαιότερους τῶν. Τὸ ἀνάγει ἄλλως τε εἰς δόγμα καὶ ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις θέτουσα ὡς βάσιν ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ὑπηρεσίαι καὶ συνθῆκαι «ἐμποδίζουν τὴν βαθμολογικὴν ἐξέλιξιν ἱκανῶν καὶ ἀποδοτικῶν ὑπαλλήλων». Καὶ δι' αὐτὸ ἐπρεπε νὰ γίνῃ χρῆσις τῆς διαδικασίας τοῦ ἀρθρ. 35 τοῦ Συντάγματος περὶ ἐξαιρετικῶς ἐπαιγόντων θεμάτων!

Θὰ εἴχομεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ διασκεδάσωμεν μὲ αὐτὸ τὸ νέον κροῦσμα ἀνθρωποφαγίας μεταξὺ δημοσίων λειτουργῶν καὶ τὸν ταρτουφισμὸν ἢ τὴν ἀφέλειαν ἢ ὁποία χρειάζεται διὰ τὰ πιστεύσῃ κανεῖς καὶ νὰ γράψῃ ὅτι τοιαῦτα μέτρα ἀποσκοποῦν τὴν. . . ἐξυγιάνσιν καὶ ἀναμόρφωσιν ἐνὸς κλάδου.

Τὸ φαινόμενον οὔτε διὰ πρώτην φορὰν σημειοῦται οὔτε διὰ τελευταίαν. Ὁ δυναμισμὸς τῶν «νεωτέρων ἀντιλήψεων» ἐπεκτείνεται μοιραίως πρὸς τὰ κάτω, καὶ πολλὰ υφίστανται ἤδη τὰ νεογνὰ τῆς ὑπαλληλικῆς φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων τὰ ὁποῖα λαμβάνοντα τοιαῦτα διδάγματα ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν, ἀκονίζουν ἀπὸ τοῦδε τοὺς ὁδόντας εἰς βάρος αὐτῶν. Θὰ εἴχομεν ἐπομένως ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ εἴμεθα συγκαταβατικοὶ καὶ ἐπιεικεῖς ἐὰν ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία δὲν κατέληγε πάντοτε ἀναγκαστικῶς εἰς δύο τινά, νὰ αὐξάνῃ πρῶτως τὸν ἀριθμὸν τῶν συνταξιούχων εἰς βάρος τοῦ ἀτυχοῦς προϋπολογισμοῦ καὶ νὰ δημιουργῇ εἰς τοὺς νεωτέρους μίαν ἀληθῆ ψύχωσιν ἐπιτηρίδος, μίαν νεύρωσιν πρὸς ταχύτεραν ἀναγκήσιν ἢ ὁποία καλύπτει ὅλας τὰς σκέψεις καὶ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν ἀρριβισμόν. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀτυχῶς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῆς σημερινῆς καταστάσεως εἰς τὸν διπλωματικὸν κλάδον. Ἡ ἐπιτηρίς, καὶ τὴν Κύπρον ἀκόμη παρηγκόνισε ἀπὸ ἀπόψεως ὑπαλληλικοῦ ἐνδιαφέροντος!

Ὁ ρυθμὸς τῆς ὑπηρεσιακῆς προωδήσεως εἶναι ἀσφαλῶς ἐν ἀπὸ τὰ λεπτό-

τερα προβλήματα δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πέρνουν εἰς τὰ σοβαρὰ τὸ θέμα τῆς καταστάσεως τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἀνανέωσις καὶ ὁ φυσικὸς δυναμισμὸς τῶν νεωτέρων πρέπει νὰ συνδυάζεται πρὸς τὴν πείραν τῆς ἀσκήσεως καθηκόντων καὶ τὴν ἐπακριβῆ ἐκτίμησιν τῆς ἀληθινῆς ἀξίας. Πολλὰ ἐπ' αὐτῶν δύνανται καὶ πρέπει νὰ λεχθῶν. Ἐν ὅμως δὲν δύναται σοβαρῶς νὰ ὑποστηριχθῇ : ὅτι τοιαῦτα σύνθετα καὶ λεπτὰ προβλήματα τέμνονται μὲ τὸ νὰ μετατίθεται τὸ ὄριον ἡλικίας ἀπὸ τὰ 65 ἔτη εἰς τὰ 64 ἢ τὰ 62 καὶ μὲ τὸ νὰ παραιοφρύνουν «μεταβατικὰ διατάξεις» εὐνοοῦσαι τοὺς ἰδίους τοὺς ἐκάστοτε συντάκτας τῶν. Μάλιστα δὲ ὅταν ἀφίενται ἀχρησιμοποίητοι ἢ ἐξαναγκάζονται εἰς παραίτησιν ἄλλοι ἀνώτατοι ὑπάλληλοι ἀληθῶς διακριθέντες κατὰ τὸ διάστημα μακρῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ πλείστας ἄλλας κυβερνήσεις.

Οὔτε εἶναι σοβαρὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὡς **μόνιμος κατάστασις** ὅτι αἱ ἱκανότητες ἐξαιρετικαὶ ἢ συνήθεις - διαχωρίζονται αὐτομάτως ἀπὸ τὴν φύσιν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας. Ἰδία δὲ διὰ τὴν θέσιν τοῦ Πρεσβευτοῦ αἱ ἀπαιτούμεναι ιδιότητες ἀπαιτοῦν τόσον πολλὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ιδιότητας - ὀρθολογισμὸν ψυχικὸν σθένος, χαρακτῆρα, εὐρυμάθειαν, γνώσιν τοῦ κόσμου, κοινωνικὴν αὐτοπεποίθησιν κ.λ. κ.λ. ὥστε μόνον ἀφελεῖς ἢ πνεύματα πονηρὰ ἢ ἰδιοτελεῖ δύνανται νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι οἱ «παλαιοὶ» εἶναι ἀχρηστοὶ καὶ οἱ «νέοι» καλοὶ ἢ τὰνάπαλιν.

Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ ἐτοποθέτησαν ἄριστα τὸ αἰώνιον τοῦτο ζήτημα ὅταν ἐδίδασκον.

«ἔστι που νέων σύνεσις καὶ γερόντων ἀσυνεσίη, οὐ γὰρ τὸ γῆρας διδάσκει φρονεῖν, ἀλλὰ τροφὴ ἀγαθὴ καὶ φύσις.»
(Δημόκριτος)

Διὰ τὴν σήμερον βεβαίως πρέπει ἀτυχῶς νὰ ἀνομολογηθῇ ὅτι ἡ διπλωματικὴ ὑπηρεσία βαθύτατα νοσεῖ ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν σειρᾶς πρεσβευτῶν οἵτινες δὲν θὰ εἶχαν κἄν διανοηθῇ νὰ περατώσουν ἄλλως τὸ στάδιον τῶν παρὰ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ προξένου, ἐὰν δὲν τοὺς ἐβοήθει κάποτε μία οἰαδήποτε κομματικὴ εὐνοία ἢ ἡ προσφυγὴ εἰς ἀνάλογα, πρὸς τὸ σήμερον ἐπιχειρούμενον, ἀνθρωποφαγικὰ τεχνάσματα. Εἶναι δι' ὅλους ὀδυνηρὰ ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διαπιστουμένη σήμερον προβολὴ μετριοτήτων αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς τὰς θέσεις τῶν ὅχι διὰ σήμερον προβολὴ μετριοτήτων αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς τὰς θέσεις τῶν ὅχι διὰ νὰ δημιουργήσουν κάτι, ἀλλὰ διὰ νὰ καλοπεράσουν ἀπλῶς καὶ νὰ σχηματίσουν οἰκονομίαν. Αὐτὰ δὲν ἐχρειάζοντο ὁργανισμοὺς διὰ νὰ παταχθῶν. Ἀπλῆ γνώσις ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων θὰ ἤρκει καὶ προπαντὸς κάποιον διαφοροτικὸν μέτρον ἀξιών ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον κρίνονται σήμερον οἱ ὑπάλληλοι. Πολὺ πέραν αὐτοῦ ὅμως εἶναι ὄντως δραματικὸν τὸ νὰ διαπιστώσῃ κανεῖς ὅσημέραι περισσότερον ὅτι εἰς στιγμὰς τόσον συνταρακτικὰς διὰ τὴν διεθνή προβολὴν τῆς χώρας, ἐλλείπουν ἀπὸ τὰς ἀνωτάτας διπλωματικὰς βαθμίδας, οἱ φωτεινοὶ ἐκεῖνοι ἀνώτατοι λειτουργοὶ ὅπως ὁ Ν. Πολίτης, ὁ Στρέιτ, ὁ Κακλαμάνος, ὁ Κορομηλάς κ.λ. οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν εὐρυτάτην μάθησιν, τὴν βαθεῖαν γνώσιν τοῦ κόσμου τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ξένου, τὴν στιβαρὰν ὀρθοφροσύνην ἢ τὴν ἀνθρωπίνην γοητείαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἐξύψωνον τὴν στάθμην τῆς διπλωματικῆς

υπηρεσίας, ἐχρησίμευον ὡς ὑπόδειγμα διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς περισσοτέρους ἐκ τῶν μετρίων καὶ ἔδιδον εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μίαν θέσιν τὴν ὁποίαν πολλάκις δὲν ἦδύνατο διὰ τῶν ἰδίων τῆς δυνάμεων νὰ ἀποκτήσῃ.

Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἀναμφισβητήτου ἱκανότητος ὑπάλληλοι τῶν ὁποίων ἡ προώθησις, ἀποτελεῖ ἀνάγκην ἀναμφισβήτητον.

Ἄλλ' ἡ ἀνασύνθεσις τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν πραγματοποιεῖται μὲ τὴν μέθοδον τοῦ ὁδοστρωτήρος, οὔτε μὲ τὸ μικρόψυχον μέτρον τοῦ ὑποβιβασμοῦ τοῦ ὁρίου τὸ ὁποῖον κινδυνεύει νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς υπηρεσίας ὑπάλληλους ὡς π. χ. ὁ Πρεσβευτὴς Κορ Στεφάνου ὁ ὁποῖος δι' ὅλους τοὺς προϋπάρχοντας Ὑπουργοὺς προσέφερε ἀνεκτιμήτους εἰς τὸν τόπον υπηρεσίας. Ἀκόμη ὀλιγώτερον δύναται νὰ κερδίσῃ ὁ κλάδος ἐκ τῆς ὁμαδικῆς προωθήσεως νεωτέρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκτιμήσεως ἥτις ὑπὲρ αὐτῶν δημιουργεῖται ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν συγχρωτισμὸν τοῦ Ὑπουργοῦ μετὰ τινων ἐξ αὐτῶν καὶ ἡ ὁποία τόσον ἀφειδῶς χρησιμοποιηθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μὴ γνωρίζουν οἱ ἰθύνοντες τί νὰ κάμουν τοὺς περισσοτέρους τῶν προαχθέντων πρεσβευτῶν ἢ νὰ τοὺς οἰκτεῖρουν καὶ διαπομπεύουν εἰς τὰς κατ'ἰδίαν μεταξὺ τῶν ὑπαίτιων συνομιλίας!

Ἀτυχῶς μὲ τὴν τάσιν τῶν ὑπηρεσιακῶν μελῶν τῶν συμβουλίων νὰ εἶναι ἀνεκτικὰ πρὸς συναδέλφους, καὶ τῶν μὴ ὑπηρεσιακῶν νὰ ἀκολουθοῦν ἐξ ἀνάγκης πιστῶς τὰς γνώμας τῶν ὑπηρεσιακῶν ἢ νὰ σταματοῦν ἀπλῶς πρὸ καθαρώς δικονομικῶν δεδομένων, οὔτε ἡ διὰ τῆς ἰδίας τῆς υπηρεσίας ἀξιολόγησις ἐκάστου καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν ἀχρήστων εἶναι ἐφικτή.

Ἡ πραγματικὴ ἀνασύνθεσις τοῦ διπλωματικοῦ κλάδου εἰς τὰς ἀνωτάτας τοῦ θέσεις θὰ πρέπη κατ' ἀνάγκην ἐπομένως νὰ ἀναμείνῃ τὸν Ὑπουργὸν ἐκείνον ὁ ὁποῖος γνωρίζων ἐπακριβῶς πρόσωπα καὶ πράγματα θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος κάποτε ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην νὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διὰ μίαν ἐκ αὐτῶν τὴν συγκεκριμμένην περίπτωσιν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀνεπαρκῶν διὰ τοιαύτας ἀνωτάτας θέσεις λειτουργῶν. Μία μόνη διάταξις θὰ ἦτο ἴσως τότε ἀναγκαῖα, ἡ κατάργησις τῆς μονιμότητος τῶν πρεσβευτικῶν θέσεων, ὡς δίδει περὶ αὐτοῦ τὴν δυνατότητα τὸ σύνταγμα καὶ ὡς σταθερῶς ἴσχυεν εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐως οὗτο πραγματοποιηθοῦν αἱ προϋποθέσεις αὗται ὁ Ὑπουργὸς δὲν ἔχει παρὰ μίαν μόνον διέξοδον καὶ καὶ θὴ κ ο ν: δι' ἐμπεριστατωμένης ἐκδέσεως τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐπὶ τῇ βάσει γνωματεύσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου νὰ θέσῃ ἐκτὸς ἐνεργοῦ υπηρεσίας ἢ καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἕνα ἕκαστον τῶν πρεσβευτῶν ἐκείνων οἵτινες τῶντι κατὰ κοινὴν συνείδησιν δὲν περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὸν κλάδον.

Ὅσον διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν κενουμένων θέσεων ἐκ νεωτέρων, αὕτη εἶναι ἀριστα δυνατὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων. Διότι κενουμένων τῶν πρεσβευτικῶν θέσεων θὰ καλυφθοῦν συντόμως αἱ πλείους ἐξ αὐτῶν διὰ σειρᾶς ἱκανῶν νεωτέρων. Δι' ἐκείνας δὲ τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ὅπου νεώτερος ὑπάλληλος, παγ-

κοίνως ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος δὲν διαθέτει τὰ τυπικὰ προσόντα ἀμέσου πρεσβευτοποιήσεως δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ζημίαν ἀνεπανόρθωτον διὰ τὴν χώραν τὸ νὰ παραμείνῃ ἀκόμη ἐπὶ 1—2 ἔτη εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Πρεσβευτικοῦ Πρυτανείου. Ἡ μακρόθεν ὑφισταμένη πρακτικὴ δίδει ἄλλως τε τὴν πρὸς τοῦτο δυνατότητα διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ καὶ τοῦ ἀπ' εὐθείας εἰς πρεσβευτὴν διορισμοῦ. Τούτου ἐγένετο πλειστάκις χρῆσις εἰς τὸ παρελθόν ὅταν —καλῶς ἢ κακῶς— οἱ κυβερνῶντες ἔκριναν ὅτι ὑπῆρχε νεώτερος ὑπάλληλος τόσον ὑπερέχων τῶν λοιπῶν, ὥστε ἡ χωριστὴ δι' αὐτὸν μεταχειρίσις νὰ φαίνεται δικαιολογημένη. Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἔχανε τὴν μονιμότητά του καὶ ἀντιμετώπιζε ἀνδροπρεπέστερον τὰς κρίσεις τῶν συναδέλφων τοῦ ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει ὅταν χρησιμοποιῇ τὰς νάρκας καὶ τὰ δηλητήρια τῶν μεταβατικῶν διατάξεων. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀνασχετοὶ φραγμοὶ συνετέλεσαν ὥστε παρ' ὅλην τὴν κομματικὴν παραφορὰν τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, νὰ μὴ γίνῃ χρῆσις τῆς δυνατότητος αὐτῆς παρὰ εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις αἱ ὁποῖαι —κατὰ τὸ πλεῖστον τουλάχιστον— ἐτίμησαν καὶ ἐπλούτισαν τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἀλλὰ βεβαίως ὡς εἵπομεν τοιαῦται προσπάθειαι ἀναζωογονήσεως καὶ ἀνασυνθέσεως τοῦ διπλωματικοῦ κλάδου προαπαιτοῦν Ὑπουργὸν ἀριστα γνωρίζοντα ἀνθρώπους καὶ καταστάσεις καὶ διαπνεόμενον ἀπὸ ἀληθὲς πνεῦμα ἀναγεννήσεως καὶ ὅχι ἀπλοῦν ὑπὲρ τῶν ἀμέσως συνεργατῶν καὶ γνωρίμων τοῦ ἐνθουσιασμόν. Ἐωστὸτε λοιπὸν δὲν χρειάζονται περαιτέρω πειραματισμοὶ οἱ ὁποῖοι ὅπως καὶ ἂν κατ' εὐφημισμόν ἀποκληθῶν ἀποτελοῦν κοινὸν ὑπὲρ ὀλίγων φαβοριτισμόν. Δι' ὃ καὶ εἰλικρινῶς ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν Κοινὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ ὁποῖου τὴν εἰλικρινὴ διάθεσιν διὰ τὸ καλὸν τοῦ κλάδου γνωρίζομεν, νὰ ἀποσύρῃ τὸ ταχύτερον τὸ κακὸν νομοθέτημα τὸ ὁποῖον εἰσηγήθη, καὶ τὸ ὁποῖον οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς τὴν κυβέρνησιν θὰ περιποιήσῃ τιμὴν ἂν γίνῃ νόμος τοῦ Κράτους.

Π.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα μεταπολεμικὰ ἔτη σημαντικὴ ἔχει ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὰς σχέσεις Κοινοβουλίου καὶ Κυβερνήσεως, ἂν κανεῖς τὰς συγκρίνει ὅχι βεβαίως μὲ τὴν ἀνώμαλον πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας ἀπὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου μέχρι τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ τὴν προπολεμικὴν, καὶ τὴν Συνταγματικῶς καθιερωμένην.

Ἡ ἀλλαγὴ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας δὲν κατευθύνει πλέον ἡ Βουλὴ ἀλλὰ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ οὐσιαστικῶς ὁ συγκοινωνῶν αὐτὸ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἡ θέσις τοῦ ὁποῖου, ἀπὸ πρώτου μεταξὺ ἴσων, κατέστη προέχουσα θέσις ἀρχηγοῦ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ὁποῖου καὶ τὰς ἀποφάσεις ὅλοι ὠφείλουν ὑπακοήν. Ἡ Βουλὴ κατήντησε ἀπλῶς διακοσμητικὸν στοιχείον, παρέχον τὴν συγκατάθεσιν τῆς πρὸς συνταγματικὴν νομιμοποίησιν τῶν ἀποφασισζομένων ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Οὕτω ἡ κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν ἀληθὴ Κοινοβουλευτικὴν Δημοκρα-

τίαν ἀποτιθεμένη δύναμις εἰς τὴν Βουλὴν μετετοπίσθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς πλειονοψηφίας τῆς Βουλῆς.

Ἡ ἀληθὴς Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία ἔχει νοθευθῇ. Τὸ ἰσοζύγιον τῆς δυνάμεως ἔχει ἀνατραπῇ. Ἐπὶ τῆς Βουλῆς ἀσκεῖται ἡ τυραννία τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ τυραννία τοῦ σχηματίζοντος αὐτὸ ἀρχηγοῦ τῆς πλειονοψηφίας.

Ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὴν συντηρήσασιν τὴν ὑπαρξίν των (ὅπως κάθε ὀλιγαρχικὴ ἐξουσία) συγκατατίθενται εἰς παραχωρήσεις ὁ μὲν ἀρχηγὸς πρὸς τὰ μέλη τῆς Βουλῆς ἡ δὲ Κυβέρνησις πρὸς τὸν Λαόν.

Ἡ νέαι γενναίαι ποὺ δὲν ἐζήσαν τὴν ἀληθινὴν Κοινοβουλευτικὴν πραγματικότητα, καὶ δὲν ἐγνώρισαν τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν τὴν ὁποῖαν δικαιούνται νὰ ἀσκούν τὰ μέλη τῆς Βουλῆς τόσον τὰ εἰς τὴν συμπολίτευσιν ὅσον καὶ τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἡ Βουλὴ ἐν τῇ συνόλῳ τῆς, τελοῦν ὑπὸ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας εἶναι Κοινοβουλευτικὴ.

Ἀπατώνται ἀπὸ τὸν διακοσμητικὸν ρόλον τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Βουλευτῶν, τὴν ἐπιλογὴν τῶν ὁποίων ἐνεργεῖ ὅχι ὁ Λαὸς ἀλλὰ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων διὰ τῶν καταρτιζομένων ψηφοδελτίων.

Ἡ πολιτικὴ μας ἱστορία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν κατὰ περιόδους ἀνάδειξιν διαφόρων μορφῶν ὀλιγαρχικῆς ἐξουσίας, καὶ σχημάτων ὑπερβολικῶν προνομίων ὠρισμένων τάξεων. Ὁ Λαὸς ὅμως εἶχε τὴν εὐχέριαν ψηφίζων διὰ σφαιριδίου νὰ ἀνατρέπῃ ἐκάστοτε τοὺς καταχρωμένους τὴν ἐξουσίαν. Ὁ φόβος δὲ αὐτὸς ἐμετρίαζε τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς ἀκρότητας τῶν Κυβερνώντων. Οἱ βουλευταὶ ἀπέβλεπον περισσότερον εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ ἀπὸ τὴν γνώμην καὶ θέλησιν ταῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος. Τὰ πολιτικὰ κόμματα ἀπήρτιζον ἢ συμπρωταίως τῆς βουλήσεως τῶν Βουλευτῶν καὶ δὲν τὰ συνεκρότουν οἱ ἀρχηγοὶ ἀπὸ ὅσους αὐτοὶ ἤθελον νὰ εἶναι βουλευταὶ τοῦ κόμματός των.

Τότε οἱ βουλευταὶ, ἐβουλευόντο ἀληθῶς καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἐσέβετο τὰς γνώμας καὶ τὰς θελήσεις των, ἐνῶ σήμερον κατέστησαν πηθίνια καὶ ἄβουλα ὄργανα τῶν ἀρχηγῶν.

Κατευθύναντες τὰς προσπάθειάς μας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας μετεπέσαμεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ἐξαφανίσεως τῆς δυνάμεως τῆς Βουλῆς καὶ τῆς ἐδῆνης τῶν Βουλευτῶν.

Ἀντὶ Βουλῆς ὡς κυριάρχου κατὰ τὸ Σύνταγμα ὀργάνου καὶ Βουλευτῶν μὲ συνείδησιν ἐδῆνης καὶ ἀνεξαρτησίαν γνώμης, οἱ ὅποιοι νὰ ἐπιδροῦν, νὰ κατευθύνουν καὶ νὰ ἐλέγχουν τὸ Κυβερνητικὸν ἔργον, μετεπέσαμεν εἰς ἀπροσχημάτιστον ὀλιγαρχίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πλειονοψηφίας καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὴν ἀνεύθυνον διοικητικὴν γραφειοκρατίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπηρεάζει ἡ κομματικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πλειονοψηφίας.

Ἀντὶ βουλευτῶν, ἐκλεγομένων ἐλευθέρως, καὶ συνεργαζομένων εἰς συγκροτούμενον παρ' αὐτῶν κόμμα, κατευθυνόντων καὶ ἐλεγχόντων τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον εἰς τὸ Κυβερνητικὸν καὶ νομοθετικὸν ἔργον, ἔχομεν τοὺς ἐπαγγελματίαις πολιτευτὰς—βουλευτὰς οἱ ὅποιοι ὀφείλουν τὸ ὅτι ἐγίναν μέλη τῆς Βουλῆς εἰς τὸν

ἀρχηγὸν ὅστις τοὺς συμπεριέλαβε εἰς τὸ ψηφοδέλτιον καὶ πειθαρχοῦν τυφλῶς εἰς τὰ κελεύσματά του, διὰ τὴν μὴ χάσουν ὡς ἐπαγγελματίαι τοὺς πόρους τῆς ζωῆς των, τὸν μισθὸν καὶ τὰς πάσης φύσεως ἀπολαύς.

Τοιοῦτοτρόπως κατελήξαμεν ἡ Βουλὴ οὔτε νὰ συζητῇ τὴν νομοθεσίαν, οὔτε νὰ ἐλέγχῃ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀγνοῇ δὲ πλήρως τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῶν εἰσπράξεων καὶ δαπανῶν τοῦ Κράτους. Συζητοῦν τὰ θέματα ἐπὶ τῇ βάσει κομματικῶν καθαρῶς κριτηρίων καὶ ἀποφασίζουν κατὰ τρόπον μηχανικόν, μὲ προσχηματισμένην τὴν ἐπ' αὐτῶν πλειονοψηφίαν ἢ μειονοψηφίαν. Οὕτω καὶ αὐτῶν τούτων τῶν βουλευτῶν τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ἀνευ συνεπειῶν καὶ πρακτικῆς ἀποδόσεως συζητήσεις ἐν τῇ Βουλῇ νὰ μειοῦται, μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς πλήρους ἀποχῆς ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς.

Ἡ πραγματικότης αὐτὴ μᾶς ἔφερε πολὺ πέραν ἀπὸ τὰ ὅρια ποὺ χωρίζουν τὴν Κοινοβουλευτικὴν Δημοκρατίαν τῆς Ὀλιγαρχίας. Διαβιούμεν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Ὀλιγαρχίας ὑπὸ Κοινοβουλευτικὸν μανδύαν.

Ἡ κατάπτωσις ὠδήγησε εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ οἷος παρεδόθη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ δεκάτου ἐξδόμου αἰῶνος καὶ διεμορφώθη κατὰ τὸν 18 καὶ 19 αἰῶνα εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἡπειρὸν μὲ πρότυπον τὴν Βρεττανικὴν παράδοσιν καὶ πράξιν. Τὸ φαινόμενον δὲν εἶναι μόνον Ἑλληνικόν. Ἑλληνικαὶ εἶναι αἱ παραμορφώσεις καὶ αἱ ἀκρότητες οἱ αἱ ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῆς ἐλλείψεως σταθερᾶς πολιτικῆς παραδόσεως καὶ ἥθους.

Καταλήγοντες διαπιστοῦμεν ὅτι Κοινοβουλευτικὴ Κυβέρνησις ὅπως τὴν ἐννοεῖ τὸ Σύνταγμα καὶ ἡ Κοινοβουλευτικὴ παράδοσις καὶ πράξις, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ Σύνταγμα αὐτὸ ἀπέρυσσε, δὲν ὑφίσταται διότι ἡ Βουλὴ ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ Ἀνώτατον Πολιτικὸν Ὅργανον καὶ οἱ βουλευταὶ κατήντησαν μισοθῆστοι ἐπαγγελματίαι πολιτευταί, προσαρμόζοντες ἐκάστοτε τὰς κομματικὰς των τοποθετήσεις εἰς τὴν ἐκάστοτε πιθανότητα ἐκλογῆς των ὡς βουλευτῶν, ἢ τῆς διατηρήσεως των εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἀποφέρει τὸν μισθὸν ἐν ἀπειλῇ διαλύσεως τῆς Βουλῆς.

Ὁ οὐσιαστικὸς θάνατος τοῦ Κοινοβουλίου ἔχει ἐπέλθῃ πρὸ πολλοῦ. Ἀπομένει νὰ τεθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐπιτύμβιος πλάξ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης ἐὰν δὲν θέλομεν νὰ ἐβλοσυφώμεν.

Ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ πλήρης κατανόησις τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζῶμεν πρωτίστως ἀπὸ τὸν πολιτικὸν κόσμον (διότι ὁ Λαὸς ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἔχει διαισθανθεῖ, καὶ μὲ ἀηδείαν τὴν παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιδράσῃ μεταπίπτων ἐκάστοτε ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυδδην) καὶ ἐδραϊὰ θέλησις τοῦ ὀρθοφρονούντος πολιτικοῦ κόσμου νὰ δηγήσῃ τὴν χώραν εἰς δμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ συστήματος διακυβερνήσεως, ἡ χώρα θὰ γνωρίσῃ περιπετείας αἱ ὁποῖαι ἴσως νὰ τὴν ἀφανίσουν ἀπὸ τὸν χάρτην τῶν Ἑλευθέρων λαῶν. **Θὰ πρέπει νὰ κατανοήσουν τὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου, οἱ βουλευταὶ καὶ πολιτευόμενοι γενικῶς ποῖων ἀξιών εἶναι φύλακες εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ τι ἀντιπροσωπεύει ἡ Βουλὴ ὡς πολιτικὸν ὄργανον οἷον τὸ θέλει ὁ Καταστατικὸς μας Χάρτης, καὶ νὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τῆς**

κρατούσης καταστάσεως κορύφωμα της οποίας είναι «*ή κατάπνιξις πάσης σ υ ξ η τ ή σ ε ω ς ἐ ν τ ῇ Β ο υ λ ῇ ἢ χ ἄ ρ ι ν κ α τ ᾿ α π ν ῖ ξ ε ω ς*»

Νὰ μὴν ἀφίνουν νὰ υποκλέπτηται ἡ ἐξουσία τῆς Βουλῆς καὶ νὰ προσεξοφλεῖται ἡ συγκατάθεσις των οὔτε εἰς τὴν νομοθεσίαν οὔτε εἰς τὸν ἐλεγχον τῆς διοικήσεως. Δὲν εἶναι νομοθέτησις ἀπὸ τὴν Βουλὴν αὐτὸ τὸ ὅποσον γίνεται, νὰ θεωροῦνται ψηφίζόμενα ἄνευ οὐδεμιᾶς συζητήσεως καὶ ἐνώπιον 20—30 Βουλευτῶν ἂν μὴ πολλάκις 10 τὰ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς γραφειοκρατίας συντασσόμενα καὶ τῶν Ὑπουργῶν ὑπογραφόμενα νομοθετήματα. Ὅμοιάζει μὲ τὴν ἐν λευκῷ ὑπογραφὴν ἐπιταγῆς, εἰς πρόσωπον τὸ ὅποσον ὡς ὁ εἰσαγὼν αὐτὸ Ὑπουργὸς δύναται νὰ εἶναι ἀξιόπιστος, ἀλλὰ τὸ ὅποσον θὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλο πού δύναται νὰ εἶναι ἀναξιόπιστος.

Ἡ ἑλλειψὶς συζητήσεως τῆς νομοθεσίας, ἡ ἄγνοια ἀπὸ τοὺς Βουλευτὰς τῶν ἐκάστοτε εἰσαγομένων καὶ ψηφιζομένων νομοθετημάτων δὲν ἀφίεται μόνον εἰς τὴν κομματικὴν πειθαρχίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συναλλαγὴν Βουλευτῶν καὶ Ὑπουργῶν. Δὲν ἐγείρονται ἀντιρρήσεις ἀπὸ τοὺς Βουλευτὰς διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ὁ Ὑπουργὸς καὶ δὲν διεκπεραιώνει τὰ ρουσφέτια των καὶ τὰς χαριστικὰς αἰτήσεις τοῦ ἀντιλέγοντος Βουλευτοῦ.

Ὁ ὀρθοφρονὼν πολιτικὸς κόσμος ὁ ὅποιος θὰ θελήσῃ νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἡ ἐξασθένεισις τοῦ Κοινοβουλίου εἶναι καταστρεπτικὴ τῆς ἐλευθέρας πολιτικῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἀναμόρφωσις ἔχει καθήκον νὰ ἐπιδιώξῃ:

α) Ὁ μηχανισμὸς τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Κυβέρνησιν Ὑπουργοὺς νὰ γίνῃ ἱκανὸς τὰ διεκπεραιώσῃ τὴν ἐργασίαν χωρὶς τὰ κηδεμονεύεται ἀπὸ τὴν ὑπαλληλικὴν γραφειοκρατίαν.

β) Νὰ ἀποκαταστήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ τὴν Κοινοβουλευτικὴν ἐλεγχον, νοβουλίου καὶ τῶν μελῶν του, εἰς τὴν νομοθεσίαν καὶ τὸν Κοινοβουλευτικὸν ἐλεγχον.

Ὅποια πρέπει νὰ εἶναι ἡ διοργάνωσις τῆς Κυβερνητικῆς μηχανῆς εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι θέμα τὸ ὅποσον χρήζει ἰδιαιτέρας μελέτης. Οἱ νόμοι περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων Ὑπουργείων, τῶν συντονιστικῶν Ἐπιτροπῶν κ.λ.π. οἱ ὅποιοι ἰσχύουν δὲν ἀπέδωσαν ὅτι ἀνεμένετο. Τοῦναντίον περιέπλεξαν τὴν κατάστασιν καὶ ἐδημιούργησαν ἀδιέξοδα εἰς βαθμὸν ὥστε οὐδεμία μεγάλη ὑπόθεσις νὰ διεκπεραιούται ταχέως. Ἀποτελοῦν αἱ διάφοροι ἐπιτροπαὶ χειροπέδας διὰ τοὺς Ὑπουργοὺς. Ἐχομεν Ὑπουργοὺς χαμηλοῦ ἐπιπέδου καὶ τοιούτους ἀνωτέρας βαθμίδος. Ἐχομεν γκροῦπ διαφόρων Ὑπουργῶν προεδρευόμενα ἀπὸ ἄλλους Ὑπουργοὺς ἢ τὸν Πρωθυπουργόν. Ὅλα αὐτὰ ἀντὶ ἀπλοποιήσεως ἔχουν ἐπιφέρει σύγχυσιν εἰς τὰς ἀρμοδιότητας καὶ χαλάρωσιν τῆς εὐθύνης. Ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ ἀπὸ τὴν παλαιὰν προπολεμικὴν μορφήν τῆς συνθέσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς δραστηριότητος τῶν Ὑπουργῶν, ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀντικοινοβουλευτικὴν μορφήν τῆς ἐπὶ τῆς κοινοβουλευτικῆς εὐθύνης ἐκάστου Ὑπουργοῦ ἐδραζομένης συνταγματικῆς ἀρχῆς. Ἡ παλαιὰ μορφή ἦτο τοιαύτη ἀποκεντρώσεως τῆς ἐξουσίας τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, ἡ νέα εἶναι συγκεντρωτικὴ τῆς ἐξουσίας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἀρχη-

γοῦ τῆς πλειονοψηφίας ἡ ὁποία ὄχι μόνον περιορίζει τὴν πρωτοβουλίαν ἀλλὰ ἐξαφανίζει τὴν εὐθύνην ἐκάστου Ὑπουργοῦ.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου τῆς ἐξυψώσεως τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τόσον τῆς Βουλῆς ὡς σώματος, ὅσον καὶ τῶν μελῶν του πολλάκις καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ἔχει λεχθῇ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ εἰσαγωγὴ ἐκλογικοῦ συστήματος ἐγγυωμένου τὴν ἐλευθέραν ὑπὸ τοῦ Λαοῦ ἐπιλογὴν τῶν Βουλευτῶν, χωρὶς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ συγκεντρωτικοῦ ψηφοδελτίου, τὸ ὅποσον καταρτίζει ὁ ἀρχηγὸς ἐκάστου κόμματος ὑποκαθιστῶν αὐτὸς τὸν Λαὸν εἰς τὴν ἐπιλογὴν. Ἀποτελοῦν αἱ ἐκλογαὶ ὡς διεξάγονται μεταπολεμικῶς φανάκην διὰ τὸν Λαὸν καὶ παροδίαν ἐκλογῶν.

Οἱ προεκλεγόμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν καὶ περιλαμβανόμενοι εἰς τὸ ψηφοδέλτιον ὡς ὑποψήφιοι Βουλευταί, ἐπιτυχάνοντες, τὴν ἐπιτυχίαν τῶν κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλουν εἰς τὸν ἀρχηγὸν ὅστις τοὺς συμπεριέλαβε εἰς τὸν συνδυασμὸν καὶ κατὰ δεύτερον εἰς τοὺς ἐκλογεῖς οἱ ὅποιοι προτίμησαν αὐτοὺς εἰς τὸ ψηφοδέλτιον μὲ τὸ ὅποσον ἐψήφισαν.

Αὐτὸ ὅμως ἀποτελεῖ μεταφορὰν μέρους τῆς δυνάμεως καὶ θελήσεως τοῦ Λαοῦ εἰς τοὺς αὐτοχειρονουμένους ἀρχηγούς τῶν κομμάτων οἱ ὅποιοι καταρτίζουν τὰ ψηφοδέλτια.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀσκήσουν οἱ οὕτω ἐκλεγόμενοι Βουλευταὶ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπιλεγομένων Ὑπουργῶν κοινοβουλευτικὸν ἐλεγχον; Ποῖαν ἀνεξαρτησίαν γνώμης καὶ βουλήσεως δύναται νὰ ἔχουν, ὅταν ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι δύναται ὁ ἀρχηγὸς νὰ μὴ τοὺς περιλάβῃ εἰς τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἐπομένων ἐκλογῶν;

Ἰδοὺ διατὶ ὁ Συνταγματικὸς θεσμὸς τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ ἐλέγχου κατέρρευσε.

Τὸ ἐκλογικὸν σύστημα συνεπῶς κατὰ πρῶτον λόγον ἐπιβάλλεται νὰ μεταρρυθμισθῇ ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης τῶν Βουλευτῶν.

Αἱ προτάσεις αὗται θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ ἀποτελέσουν ἀφορμὴν πρὸς σκέψεις καὶ μελέτην τῶν θιγομένων προβλημάτων.

Ἐκτίθενται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σταματήσουν τὴν ἐπικίνδυνον ροπὴν τῆς οὐσιαστικῆς ἐκτροπῆς τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ ρυθμοῦ τῆς Δημοκρατικῆς τάξεως πραγμάτων τῆς Χώρας ἡ ὁποία δὴγγησε εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τῆς Βουλῆς ὡς ἀνωτάτου πολιτειακοῦ ὄργανου, τὴν ἐπαγγελματοποίησιν τῶν Βουλευτῶν, τὴν ἀηδείαν καὶ ἀδιαφορίαν τοῦ Λαοῦ.

Τὸ πεπρωμένον τῆς Χώρας πιστεύομεν ὅτι ὀφείλει νὰ στηρίζεται εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας, νὰ κινή τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Λαοῦ μας καὶ νὰ τὸν δῇγῃ εἰς τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς Χώρας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ του καὶ ὄχι ἡ καθ' ὁσονδήποτε τρόπον κατάνκτησις, νομὴ καὶ ἐναλλαγὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὰ ἀξιώματα.

ΠΑΝΟΣ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΟΡΘΗ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

«Ο δρος «δημοσιονομική μεταρρύθμισις» τὴν ὁποίαν εἰς ὅλα τὰ κράτη οἱ φορολογούμενοι ζητοῦν ἐπιμόνως πρὸς βελτίωσιν τῆς ἰσχυροῦς φορολογίας εἶναι δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ, λέγει ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ γαλλικοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος καὶ τέως Πρωθυπουργὸς κ. Μαντὲς Φράνς, διότι, κατὰ παρεξήγησιν, περιέχει πολὺ διαφορετικὰς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσυμβιβάστους μεταξὺ τῶν ἐννοίας.

Καὶ συγκεκριμένως οἱ ἀναζητοῦντες τὴν φορολογικὴν μεταρρύθμισιν ἐννοοῦν τέσσαρα τοῦλάχιστον διαφορετικὰ πράγματα.

- 1) Μείωσιν τῶν φορολογικῶν βαρῶν.
- 2) Δικαιότεραν κοινωνικῶς κατανομήν τῶν βαρῶν.
- 3) Σύστημα ἐνισχυτικῶν τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς παραγωγῆς καὶ προόδου.
- 4) Σύστημα ἀπλουστεῦν τοὺς ἐλέγχους, μὲ ὀλιγωτέρας ἐπαφὰς καὶ συγκρούσεις μὲ τὸ δημόσιον ταμεῖον.

Ἄτυχῶς, λέγει ὁ κ. Φράνς, τὰ αἰτήματα αὐτὰ εἶναι ἀσυμβίβαστα, δι' ὃ καὶ ἡ φορολογικὴ μεταρρύθμισις δὲν πραγματοποιεῖται.

Καὶ πράγματι, διὰ νὰ πάρωμεν τὴν πρώτην περίπτωσιν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοηθῇ σύστημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπετύγχανε αἰσθητὴν μείωσιν τῶν ἤδη ἰσχυόντων ἐπινοηθῇ σύστημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπετύγχανε αἰσθητὴν μείωσιν τῶν ἤδη ἰσχυόντων ποσοστῶν. Ἄλλ' ἡ μείωσις αὕτη τῶν εἰσπράξεων θὰ πρέπει ν' ἀντισταθμισθῇ μὲ αὐξήσιν τοῦ φορολογικοῦ ἐλέγχου πρὸς πάντα τῆς φοροκλοπῆς καὶ φοροδιαφυγῆς. Οὕτω ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀξίωσις θὰ ἱκανοποιηθῇ μὲν, ἀλλ' εἰς ὅσον τῆς ὑπ' ἀριθ. 4.

Ἐὰν ἀντιστρόφως, γράφει εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ ὁ κ. Φράνς, ἱκανοποιηθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀξίωσις—καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ τοῦτο διὰ τῆς υἱοθετήσεως τοῦ λεγομένου «φόρου ἐπὶ τῆς ἐνεργείας»—δὲν θὰ ὑπῆρχε βεβαίως ἀνάγκη δηλώσεων, βεβαιώσεων, ὑποχρεωτικῆς λογιστικῆς καὶ φορολογικῶν συζητήσεων. Ἄλλ' ὁ φόρος οὗτος θὰ ὠδήγῃ εἰς ἀναποφεύκτους ἀδικίας, διότι θὰ ἐπεδάρυνε τὰ πτωχότερα λαϊκὰ στρώματα, καὶ οὕτω ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀξίωσις θὰ ἐπραγματοποιεῖτο εἰς ὅσον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 αἰτήματος.

Ἐὰν τὸ τελευταῖον τοῦτο πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ ὅπωςδήποτε, ληφθῇ δὲ ὑπ' ὄψιν ἡ προσπάθεια καὶ συμβολὴ ἐκάστου εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, ὅπως ζητεῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 αἶτημα, τότε τὸ δημόσιον πρέπει νὰ συγκεντρῶνῃ δι' ἓνα ἕκαστον ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες, ὃ δὲ φορολογούμενος νὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ νὰ δέχεται ἐρεύνας. Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει θὰ θυσιασθῇ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 αἶτημα.

Ἄλλ' οἱ φόροι οἱ ὁποῖοι ἀνταποκρίνονται πληρέστερον εἰς τοὺς κοινωνικοὺς σκοποὺς δὲν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν τὴν εὐνοϊκωτέραν οἰκονομικὴν ἐπιρροήν. Ἡ μεταχείρισις τῶν ἀνθρώπων κατὰ τρόπον ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν διαφέρει ἀπὸ τὴν μεταχείρισιν τῶν ἀναλόγως τῆς συμβολῆς τῶν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν καὶ τὴν παραγωγὴν. Καὶ ἐδῶ ὑπάρχει σχετικὴ ἀντίφασις μεταξὺ τῶν αἰτημάτων ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3.

Οὕτω ὅλοι οἱ ἀνωτέρω σκοποὶ δὲν συμβιβάζονται. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν συγχρόνως ὀλιγώτερον βαρεῖς καὶ ὀλιγώτερον ἐλεγχόμενοι, δικαιότεροι καὶ περισσότερον οἰκονομικοί.

Ποία ἐκλογὴ εἶναι προτιμότερα ;

Ἡ καταλληλοτέρα ρύθμις φόρων εἶναι προφανῶς ἐκεῖνη ἡ ὁποία θὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον τὴν ἐθνικὴν παραγωγὴν, ἀνευ τῆς ὁποίας πράγματι, καμμία μόνιμος κοινωνικὴ βελτίωσις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, καταλήγει ὁ κ. Φράνς, ὅτι ἡ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην στρεφόμενη μεταρρύθμισις ἔχει πολλὰς πλευράς, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ εἶναι εὐχάριστοι. Οἱ ἱκανοποιητικώτεροι ἀντικειμενικοὶ σκοποί, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους θὰ ὠφεληθοῦν τελικῶς ὅλοι, δὲν θὰ ἐπιτευχθοῦν παρὰ διὰ τῆς ἐκ μέρους τῆς χώρας ἀποδοχῆς μιᾶς πειθαρχίας καὶ ἐνὸς δημοσιονομικοῦ πατριωτισμοῦ, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεταρρυθμίσεως.

Κ.

ΟΙ ΣΤΑΦΙΔΟΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβε ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, μετὰ τοῦ ψηφισθέντος ἐσχάτως νόμου εἶχον ὡς ἀμελέτητα καὶ δημοκοπικὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὰς τιμὰς τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διαθέσεως τῆς σταφίδος καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τοὺς σταφιδοπαραγωγούς.

Ἐνῶ αἱ τιμαί, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τῶν ἐκλεκτῶν ποιότητων Αἰγιαλείας εἶχον φθάσει ἀπὸ 8 δραχ. εἰς δραχμὰς 10 κατ' ὁκᾶν καὶ κατ' ἀναλογίαν αἱ τιμαὶ τῶν ἄλλων περιφερειῶν (λόγῳ τῆς καταστροφῆς τῶν σταφίδων Αὐστραλίας καὶ τῆς μειωμένης παραγωγῆς), κατὰ τὸ τρέχον ἔτος λόγῳ τῶν ὑψηλῶν τιμῶν ἀσφαλείας (παρ' ὅτι ἡ παραγωγὴ τῆς Κορινθιακῆς ἀνῆλθε εἰς 90 περίπου χιλ. τόννους καὶ ἡ Αὐστραλιανὴ προσεφέρετο σὲ πολὺ χαμηλὰς τιμὰς,) ἀρχίσασαι ἀπὸ 10 δραχ. κατ' ὁκᾶν ἔκαμαν νὰ μείνουν ἀζήτητοι αἱ σταφίδες ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου. Μειούμεναι δὲ συνεχῶς αἱ τιμαὶ κατήντησε νὰ φθάσουνεῖς τὰς τιμὰς ἀσφαλείας, καὶ νὰ μὴ ἀγοράζονται οὔτε μὲ αὐτὰς ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τοῦ Λονδίνου καὶ κατὰ συνέπειαν οὔτε ἀπὸ τοὺς ἐξαγωγεῖς σταφιδεμπόρους τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἠνάγκασε τὴν Κυβέρνησιν μετὰ πολλὰς συσκέψεις τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργῶν παρὰ τὰ νομοθετημένα ἐσχάτως παρ' αὐτῆς καὶ προτοῦ στεγνώσει ἡ μελάνη τῆς ὑπογραφῆς τῶν, νὰ ἀποφασίσουν τὴν ἀνατροπὴν τῶν ληφθέντων μέτρων καὶ νὰ ἐγκρίνουν ὅπως ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀντισταφιδικὴν πολιτικὴν τοῦ Α.Σ.Ο. ἀγοράζει μὲ τὰς τιμὰς ἀσφαλείας καὶ μεταπωλῇ εἰς τὸ ἐμπόριον ἐξάγων καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὴν σταφίδα.

Ἀλλὰ ἡμεῖς καὶ τὰ μέτρα αὐτὰ τὰ θεωροῦμεν, ὡς σπασμωδικὰ, ἀσύμφορα διὰ τὰς τιμὰς τῆς σταφίδος, τοὺς σταφιδοπαραγωγούς καὶ τὸ Κράτος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

- 1) Ὁ Α.Σ.Ο. παραλαμβάνων καὶ ἀποθηκεύων ἑμὸς ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας ποιότητος σταφίδος εἰς διαφόρους ἀποθήκας καὶ δι' ὑπαλλήλων ἀνιδέων καταστρέφει ποιοτικῶς τὴν ἐξαγωμένην σταφίδα.

2) Δεν έχει ο Α.Σ.Ο. ιδικά του εργοστάσια που να εξαρκοῦν διὰ τὴν ἀποθήκευσιν καὶ συσκευασίαν πρὸς ἐξαγωγὴν, οὔτε προσωπικὸν εἰδικευμένον διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

3) Δεν καταβάλλει ἀμέσως τὸ τίμημα μετὰ τὴν τιμὴν ἀσφαλείας μετὰ τὴν κράτησιν τῶν χρηρῶν πρὸς τὴν Α.Τ.Ε. ἀλλὰ εἰς δόσεις. Ἀντιθέτως οἱ σταφιδοεξαγωγεῖς ἔμποροι καταβάλλουν ἀμέσως τὸ τίμημα πληρώνοντες καὶ τὰ χρέη τῶν παραγωγῶν πρὸς τὴν Α.Τ.Ε.

4) Διὰ τὴν διάθεσιν τῆς συγκεντρουμένης πρὸς πώλησιν σταφίδος ὁ Α.Σ.Ο. θὰ κάμῃ δημοπρασίαν καὶ κατ' ἀνάγκην ἀγοραστὰ θὰ εἶναι οἱ ἐξαγωγεῖς ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ προσφέρουν τὰς διεθνεῖς τιμὰς τῆς ἀγορᾶς τοῦ Λονδίνου, αἱ ὁποῖαι μειοῦνται συνεχῶς θὰ κάμουν ὥστε ὁ Α.Σ.Ο. νὰ πωλήσῃ εἰς τιμὰς κατωτέρας τῶν τιμῶν ἀσφαλείας εἰς ἃς ἡγόρασεν τὴν σταφίδα. Καὶ τὴν ζημίαν αὐτὴν θὰ φέρῃ τὸ Κράτος ὅπως ἐγένετο καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ὅτε δὲν ὑπῆρχε ἡ ἐλευθερία τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τοῦ ἔμπορίου, καὶ κατέβαλε εἰς τὸν Α.Σ.Ο. ἀπὸ 20 - 40 δισεκατομμύρια κατ' ἔτος, ἀφοῦ ἐξανειμισθὺν καὶ τὰ δεσμευμένα ἤδη κεφάλαιά του.

Ἡ καθόλου κακοποιὸς ἐπὶ τῆς σταφίδος δραστηριότης τοῦ Α.Σ.Ο. κατὰ τὸ παρελθὸν δὲν ἐσυνέτισε φαίνεται τοὺς ἰθύνοντας καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν ἀποθέτουν τὸ μέλλον τῆς σταφίδος καὶ τῶν σκληρῶς ἐργαζομένων σταφιδοπαραγωγῶν. Καὶ Ὑπουργὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ συντονισμοῦ εἶναι ὁ κ. Δ. Χέλμης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου πρὸ ἑτῶν ἀπεκαλύφθη τι εἶναι ὁ Α.Σ.Ο., καὶ πῶς διαχειρίζεται τὰ συμφέροντα τῶν παραγωγῶν.

Σταφιδικός

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μετατροπὴ τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν οἰκονομικὴν συνεργασίαν μετὰ τῆς Εὐρώπης.

Εἰς βαρυσήμαντον ἀρθρον τοῦ ὁ «Economist» τῆς 22 Σηβρίου, ἐπισημαίνει τὴν σοβαρὰν μεταστροφὴν ἣτις ἐπῆλθεν εἰς τὰς σκέψεις τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, μεταστροφῆς, ἣτις προφανῶς εἶναι ἀπορροια τῶν τελευταίων ἐξελίξεων τοῦ ζητήματος τοῦ Σουῆξ καὶ τῆς σοβούσης ἀντιθέσεως πρὸς ὁρισμένας τάσεις τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς. «Ἡ αἰφνιδια ἀποκάλυψις — γράφει — ὅτι αἱ αὐτοκρατορικαὶ δασμολογικαὶ προτιμήσεις, δὲν ἀποτελοῦν ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον εἰς τὴν στενωτέραν μετὰ τῆς Εὐρώπης συνεργασίαν συνιστᾷ ἰσως τὴν σαφέστεραν ἐνδειξὴν ὅτι ἡ κυβερνήσις σοβαρῶς ἐν τούτῳ». Τὸ κεντρικὸν γεγονός τῆς ὅλης ἀποκαλύψεως ἀποτελεῖ τὸ ὅτι τὰ 9/10 τῶν ἀγγλικῶν εἰσαγωγῶν συνίστανται εἰς γεωργικά προϊόντα ἢ ἀκατεργάστους ὕλας αὐτῶν, εἴτε δὲν συναγωνίζονται εὐρωπαϊκὰ προϊόντα, εἴτε εἰσάγονται ἀτελῶς, εἴτε δύναται διὰ πολὺν χρόνον νὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς. Ἡ Μ. Βρετανία δύναται ἐπομένως κατὰ τὸν ἀρθρογράφον νὰ εἰσελθῇ ἀκινδύνως εἰς κοινὸν συγ-

κρότημα «ἐλευθέρου ἔμπορίου» (ὅχι τελωνειακῆς ἐνώσεως). Ἡ συμμετοχὴ τῆς εἰς μίαν «ζώνην ἐλευθέρου ἔμπορίου» ἐν Εὐρώπῃ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ μετᾷσῃ περισσότερον εἰς τὰς εἰσαγωγὰς ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ ἀπὸ ὅ,τι τὸ κατ'ὄρθωσεν μέχρι τοῦδε. Τὸ δὲ Ἀμερικανικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς Εὐρώπης ἐπιτρέπει τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι θὰ συγκατατεθοῦν εὐκολότερον εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἐνδοευρωπαϊκῆς ρήτρας προτιμήσεως ἐνπεριπτώσει συμμετοχῆς τῆς Μ. Βρετανίας. Ταῦτα πάντως βεβαίως ἐπάγεται ὁ ἀρθρογράφος, θὰ ἀπετέλουν ἓνα μεγάλης ὀλκῆς ἀναπροσανατολισμὸν τῆς Βρετανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ — ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. — Ἐκκυκλοφόρησεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 7 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» Περιεχόμενα: Γ. Σεργάκη, Τὸ ζήτημα τῆς σουλτανίας, Δ. Κουλοπούλου, Ἡ γεωργικὴ πολιτικὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ ὁ Ο. Ε. Ο. Ε. Δ. Α. Πάνου, Τὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομικῆς διατροφῆς καὶ ζωοτροφίας ἐν Ἑλλάδι. Διεθν. Ὄργαν. Ἑργασίας. Τεχνικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν γεωργίαν. Σχόλια, Γεωργοοικονομικὰ νέα, Βιβλιοκρισίαι.

OFFICINE GALILEO

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

FIRENZE, SPEZIA, BATTAGLIA, MILANO, MARGHERA, TARANTO

ΠΡΟΪΟΝΤΑ :

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ :

- Ὀργανα ἐλέγχου καὶ μετρήσεως, ἐργαστηριακὰ καὶ βιομηχανικά.
- Ἡλεκτρικοὶ γνῶμονες.
- Ὀργανα ὑψηλῆς τάσεως μέχρι 260.000 Βόλτ.
- Πίνακες ἐλέγχου καὶ χειρισμῶν.
- Ἑγκαταστάσεις μετρήσεως μονώσεως μέχρι 1.000.000 Βόλτ.
- Τηλέγραφοι Μηχανῶν, ὄργανα πλεύσεως, ἡλεκτρικὸς ἐξοπλισμὸς πλοίων.
- Ἡλεκτροδιαγνωστικὰ καταγραφικὰ μηχανήματα.
- Ραδιοπομποί.
- Σταθμοὶ ἡλεκτροακουστικοῦ ἐλέγχου φραγμάτων.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ :

- Φακοὶ πάσης φύσεως, διόπτραι κλπ.
- Φωτογραφικὰ μηχαναί.
- Φωτογραφικὰ μηχανήματα μεγάλης ἀκρίβειας.
- Μικροσκόπια, ζυγοὶ ἀναλύσεων καὶ πάσης φύσεως ὀπτικά ὄργανα ἐργαστηρίων.
- Προβολεῖς διὰ πλατέας, ἐργοστάσια κλπ.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ :

- Μηχανικὰ κατασκευαὶ ἀκρίβειας.
- Ἡλεκτρομηχανικὰ κατασκευαί.
- Μηχανήματα κλωστοῦφαντουργίας πάσης φύσεως.
- Κοπτικαὶ καὶ ραπτικαὶ μηχαναί.
- Μηχανήματα ἐλέγχου ἀντοχῆς ὕλικων.
- Διαχωριστήρες ἐλαίου.

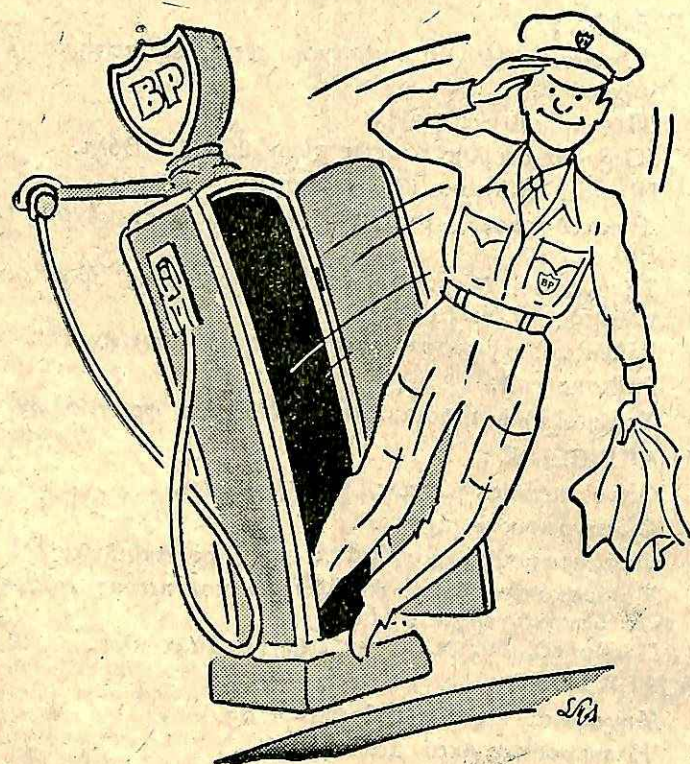
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ καὶ ὈΡΓΑΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ κ. λ. π.

Ἀντιπρόσωποι ἐν Ἑλλάδι

«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Ἡλεκτρισμοῦ
ὁδὸς Στουρνάρων 36 - Ἀθήναι - Τηλέφ. 53.872

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΗΣ BP

Δέν αρκεί ο πελάτης να είναι ευχαριστημένος από τα προϊόντα που του δίνουμε, αλλά και από τον τρόπο που του τα δίνουμε... Στα Πρατήρια της BP, το αυτοκίνητό σας θα βρή την πιο ιδανική περιποίηση.

BP ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

B1/49

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ..

ΔΕΚΔΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 14ου ΚΑΙ 19ου ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελίς
— ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑ δικαιώματα τοῦ Στέμματος. Βασιλικαὶ λειτουργίαι. Ἐνεργὸς πολιτειακὸς παράγων ὡς ρυθμιστὴς τοῦ πολιτεύματος ὁ Βασιλεὺς.	141-145
— Ἀναμορφωτικαὶ προσπάθειαι ἐν τῇ Διπλωματικῇ Ὑπηρεσίᾳ	149-153
— ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ Βουλὴ καὶ Κυβέρνησις	153-157
— Ἡ ὁρμὴ δημοσιονομικῆ μεταρρύθμισης	158
— Ἀπεργία τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων	146
— Ἐξελίξεις εἰς τὸν κόσμον τῶν Δορυφόρων	146
— Αἰξάνει ἡ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις	147
— Ἐκκλήρισμα καὶ ἐρήμωσις τῆς ὑπαίθρου	148
— Τὰ παράσιτα καὶ οἱ παραγωγοὶ	148
— Βούτυρα ἀπὸ τὴν Δανία καὶ Φέτα Τυρὶ ἀπὸ τὴν Ἰταλία	148
— Οἱ Σταφιδοπαραγωγοὶ καὶ αἱ τιμαὶ τῆς σταφίδος	159
— Μεταστροφή τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Συνεργασίαν μετὰ τῆς Εὐρώπης	160
— Βιβλιογραφία	160

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ
ΕΤΟΣ Γ'. 15 καὶ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956 ΦΥΛΛΟΝ 14 - 19

Ἐπιμελεῖα ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτὸς - Δικηγόρου

Δραγατσανίου 4 Πλατεία ΚΑΛΥΘΜΩΝΟΣ (Τηλέφ. 23.191)
ΓΡΑΦΕΙΑ (Παραπλεύρως Παλαιῦ Ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν) ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ 1929

Ἡ Ἀγροτική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διενεργεῖ ἀσφαλίσεις ἐπὶ τῶν προϊόντων καὶ τοῦ γεωργοκτηνοτροφικοῦ κεφαλαίου τῶν ἀγροτῶν, κατὰ τῶν κινδύνων :

ΧΑΛΑΖΗΣ
ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΩΝ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ γεωργικῶν
ἐκμεταλλεύσεων
ΠΥΡΟΣ - ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Ἐπίσης ἀσφαλίζει τὰ

ΣΩΜΑΤΑ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

ΕΙΔΙΚΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 34.000.000

Διεύθυνσις γραφείων : ΑΘΗΝΑΙ - ὁδὸς Ἀκαδημίας 23

ΤΗΛΕΦ.

{ 616.144
616.147
613.908
614.263